

Personligt brev

Jag heter Emmelie Renlund och är 36år gammal. Jag är född i Norrbotten och uppvuxen i en liten bruksort i Västerbotten som heter Nordmaling. 2016 flyttade jag till Stockholm där jag nu bor tillsammans med min man och dotter på 4år.

Jag blev medlem i Byggnads 2008 då jag studerade på bygg- och anläggningsprogrammet där jag utbildade jag mig till träarbetare. Efter studenten fick jag en anställning på ett stort lokalt företag i Umeå. När jag hade arbetat i ungefär ett år så var det en ombudsman som på ett arbetsplatsbesök fick mig att anmäla mig till Nätas centrala konferens. Det var mitt första möte med Byggnads bildningsverksamhet.

Det var där jag för första gången fick upp ögonen för vad facket betyder för arbetare och vad det betyder för samhället i stort. Det var också där jag insåg kraften i den fackliga feminismen. Jag ville från och med den tidpunkten vara med och kämpa för Sveriges byggnadsarbetare.

I början var jag främst aktiv i Näta och Unga Byggare. Jag fick förtroendet att sitta i Nätas centrala styrgrupp 2011-2016. På Unga Byggares första centrala ungdomskonferens 2014 fick jag förtroendet att bli vald till ordförande för Unga Byggare och representerade därmed också Unga Byggare i förbundsstyrelsen, vilket jag gjorde tills jag blev anställd i Byggnads 2016.

Jag flyttade ner till Stockholm när jag fick möjlighet att friställas från produktion och börja på ett projekt i region Stockholm-Gotland 2016. I projektet var jag ute på byggprogram för att berätta om syftet med vår förening för ungdomarna och värva medlemmar. När året var slut fick jag en tillsvidareanställning som ombudsman. Jag började då arbeta med MB- frågor vilket jag gjorde till hösten 2019, då jag fick förtroendet att vara regionsekreterare i Byggnads Stockholm-Gotland. Det innebar att jag satt i ledningen och ansvarade för den demokratiska organisationen. I november 2025 valde regionstyrelsen en annan person till det uppdraget och idag arbetar jag som ombudsman med arbetsrätt. Oavsett vad jag arbetat med som anställd i föreningen så är det en ynnest att få göra det man brinner för varje dag.

När jag inte lägger tid på det fackliga arbetet så umgås jag med min familj och vänner.

För att få utlopp för min kreativitet och koppla av hjärnan så går jag till drejverkstan. Där drejar jag allt från assietter till muggar och kannor. Det är en otrolig känsla att få skapa något med mina händer igen.

När jag fick frågan av medlemmar om de fick nominera mig som vice ordförande i förbundet så var det viktigt för mig att inte bara tacka ja till ett uppdrag. Då uppdraget i sig inte har något egenvärde har det varit viktigt för mig att klargöra vilket innehåll jag vill fylla det med. I vår ska kongressen samlas, inte främst för att välja företrädare, utan i huvudsak för att just slå fast innehållet och linjerna i förbundets verksamhet. Därefter kommer kongressen välja företrädare som har i uppgift att genomföra det kongressen beslutat. För min del har jag då funderat på vilka frågor som är viktiga för vår förening den kommande kongressperioden. Det finns naturligtvis väldigt många frågor, men jag vill här lyfta tre som ligger mig varmt om hjärtat.

En arbetarklass som håller ihop

De sista åren har den offentliga debatten i huvudsak handlat om konflikter inom den svenska arbetarklassen. Konflikter mellan människor som går till arbetet för att försörja sig. Även om vissa av frågorna är viktiga i sig att fokusera på, så som att arbetande kvinnor ska ges samma förutsättningar som arbetande män, eller att den delen av arbetarklassen som är födda i ett annat land ska ges samma rättigheter som den delen i klassen som är födda här i Sverige, så ligger ändå arbetarklassens styrka i att vi håller ihop.

Sammanhållning mellan arbetare är det mest grundläggande i en fackförening. Oavsett vilken symbol det är på toaletten vi besöker eller om man firar midsommar eller ramadan så har alla vi som arbetar ett intresse av att världen ska vara mer rättvis och jämlik. Vårt förbund behöver bli bättre på att se hela fackföreningens kamp som en och samma kamp. Kampen för jämlikhet och jämställdhet är bara olika sidor av samma mynt. Därför behöver vi skapa förutsättningarna för en arbetarklass som håller ihop, och fokuserar på att utkräva jämlikhet och jämställdhet av de som faktiskt har resurserna i samhället. De enda som tjänar på konflikter inom arbetarklassen är de som äger företagen, för då blir vi svagare i våra krav på bättre villkor och högre lön.

Organisering och bildning

En fackförening har i grunden till uppgift att tillvarata medlemmarnas intressen. Det mest uppenbara är medlemmarnas strävan mot att ta så mycket som möjligt betalt för det arbete vi lägger ner varje dag på arbetsplatserna. För att föreningen i förhandlingsrummet slutligen ska nå framgång i dessa strävanden, måste hotet om strejk vara på allvar. De svenska byggarbetsplatserna måste stanna av när förbundet går i konflikt. Då måste Byggnads finnas på alla arbetsplatser. Arbetsplatserna står bara still om det är medvetna medlemmar som bär upp organisationens alla delar.

Många olika delar av arbetarrörelsen har i många år brottats med rekrytering till studier. Man har jobbat med olika insatser och projekt för att få fler medlemmar att gå utbildningar. Jag är av den bestämda uppfattningen att den bästa

rekryteraren är kollegan, som på rast efter rast kan berätta om vår verksamhet och syftet med föreningen.

För att varje arbetsplats ska ha en facklig kämpe måste vi som förbund framför allt jobba med de som är medlemmar idag, så att fler byggnadsarbetare runt om i varje byggbod och fikarum kan organisera sina egna arbetsplatser och se till att alla är medlemmar.

Då krävs det olika typer av utbildningsinsatser. Det krävs en grundlig utbildning i syftet med föreningen, med tydlig förankring i synen på vad fackföreningen har för roll i samhället och på arbetsplatsen. Dessa behöver vara generella och samtidigt så pass matnyttiga att de på riktigt stärker medlemmarna. Här har förbundet gjort ett arbete som jag tycker är mycket bra. Med allt från Påfarten och Vägen framåt till dess vidareutbildningar.

Vi behöver också utbilda de som har specifika uppdrag i föreningen. För att våra skyddsombud ska känna självförtroende vid sina skyddsronder, eller för att våra MB-ledamöter ska stå starka och vara väl rustade vid förhandlingsbordet. Om vi menar allvar med ambitionen kring våra förtroendevalda så måste de också ges kunskap och förutsättningar när de utövar vår gemensamma makt.

Att utbilda specifikt för enskilda uppdrag är lika viktigt som att utbilda generellt i föreningens syfte. Det råder nämligen inget motsatsförhållande mellan de båda, utan snarare är det något som stärker den enskilde när man kan sätta sitt dagliga fackliga arbete i ett samhälleligt perspektiv.

Fortsatt demokratisering av vårt förbund

Under de senaste 30-40 åren har svensk arbetarrörelse gått igenom en process av centralisering. Avdelningar har slagits samman och avdelningar har sedan blivit regioner. Sektioner har blivit kommunkretsar som sedan blivit kommunöverskridande kretsar. De huvudsakliga argumenten för centralisering har varit ekonomiska besparingar men baksidan är att den enskilda medlemmen har fått mindre möjlighet att få vara med och påverka och bestämma över föreningens verksamhet. Dock har det i Byggnads de sista två till tre åren pågått en diskussion som jag tror är oerhörd viktig, om att flytta tillbaka makten till medlemmarna. Byggnads region Väst har under 2025 gått från 5 storkretsar till att återinföra kommunkretsar. Med ett resultat som är ett betydligt större antal aktiva medlemmar i regionen. Jag är övertygad om att detta är rätt väg att gå. För om vi ska kunna organisera arbetsplatserna för att få mer kraft i förhandlingsrummet måste också den demokratiska organisationen ligga så nära arbetsplatserna och medlemmarna som möjligt. Jag har själv tillsammans med andra i den nuvarande stadgekommittén argumenterat för att vi ska fortsätta decentraliseringen av förbundet. Jag är övertygad om att ett fackförbund som bärs, utgörs och beslutas av medlemmarna är det starkaste fackförbundet.